

HET BETOVERDE PAASEI

PETRALOUISE MURIS

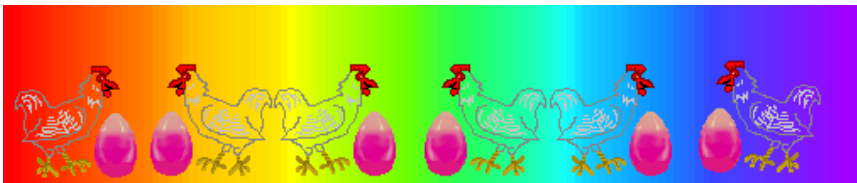
“Het betoverde paasei.”

geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris
voorlees/ leesboek voor kinderen rond 8 jaar en ouder.

Dit is deel 1 van Nienke de toverheks serie.

**Alle werken van deze auteur zijn wereldwijd auteursrechtelijk
beschermd bij file- reg international**

BLADZIJ	HOOFDSTUK
3	1 De boze heks.
6	2 De blauwe hond en het ei.
9	3 Rietje vindt een paasei.
12	4 Alle kleuren van de regenboog.
15	5 Nienke is een toverheks.
18	6 Het betoverde paasei.
22	7 Bernard vergeet de toverspreuk.

HOOFDSTUK 1 DE BOZE HEKS.

Ergens op het platteland staat een krakkemikkig boerenhuisje met een grote stal.

Om het huisje lopen kippen, geiten en schapen en een hond.

Dat huisje is van de boze heks.

Niet dat zij zo boos is maar omdat zij snel boos is.

Zij maakt zich enorm kwaad als de dieren niet snel genoeg in hun stal zijn.

Zij maakt zich ook kwaad als haar eten aanbrand.

Vandaag is zij ook boos.

Zij is boos op een witte kip omdat die aldoor over de tafel fladdert.

Zij heeft haar kip al vele keren van de tafel gehaald.

Toch springt die er steeds bovenop opzoek naar kruimels.

Er staat een kom soep op de tafel, heerlijke hete tomatensoep. Het is de lievelings-soep van de heks.

Net als de heks een lepel soep wil nemen, fladdert de kip op de tafel en schopt met haar poten de kom soep omver.

‘Au!’ gilt de heks, zij krijgt hete soep over zich heen.

Er verschijnt een grote rode vlek op haar schort.

‘Vervelend beest,’ krijst zij: ‘jij gooit mijn hete soep om!
Nu krijg ik vast een blaar op mijn buik. Ik zal je!’

Zij rent de kip achterna om soep van haar te koken.
De kip rent angstig het huisje uit en verstopt zich tussen de
balen hooi in de stal.
De heks zoekt in haar stal tussen al haar witte kippen.
Zij weet niet welke kip over de tafel fladderde.
De kip heeft waarschijnlijk rode soep aan haar veren.
Alle kippen blijken vlekkeloos wit.

Zij holt naar haar huisje terug en pakt haar grote toverboek.
Dat boek staat vol oude tover-spreuken.
Zij slaat blad voor blad om.
Als zij al een uur in haar boek heeft gebladerd, gooit zij het
boos opzij.
‘Alle heksen,’ krijst zij kwaad: ‘ik kan niets in dat snertboek
vinden! Ik wil mijn kip te betoveren.
Nou, dan verzin ik toch zelf iets?’

Zij haalt allerlei potjes en flesjes tevoorschijn en draait de
dopjes los.
Dan strooit zij lukraak poeiertjes en druppeltjes over haar
tafel en wacht op de witte kip. Dat duurt erg lang.
Zij wacht wel twee uur aan de tafel.
Plots trippelt de witte kip binnen.
De heks blijft doodstil zitten.
Daarom ziet de kip geen gevaar, zij fladdert meteen op de
tafel.
De heks fluistert:

**“Toverpoeder doe je best,
mijn toverspreuk doet de rest.
Kipje, kipje luister naar mij,
verander in een groot wit ei!”**

Als de poeiertjes en de druppeltjes in vele kleuren oplichten springt de kip geschrokken van de tafel.

Zij trippelt snel het huisje uit.

‘Wat ben ik voor een toverheks,’ schreeuwt de heks boos: ‘mijn toverspreuk werkt niet eens!

Ik kan niet toveren want mijn kip is nog steeds een kip.’

Toch loopt zij haar kip achterna om te zien of die toch nog in een groot wit ei verandert.

Omdat de kip niet in een ei verandert moppert de heks op al haar dieren.

Nu de zon onder gaat rent de kip zenuwachtig heen en weer. De toverkracht van de heks lijkt te gaan werken.

De kip rent haastig naar haar nest, zij kakelt:

“tok, pok- pok- pok, ik leg een groot ei!”

Zij kijkt verschrikt naar het grote ei in haar nest. Het is fel gekleurd, het lijkt op een groot paasei.

Omdat de kip geen paasei wil, schopt zij het uit haar nest.

Het ei rolt de stal uit en houdt stil bij het hondenhek.

De hond kwispelt blij, hij ziet een bal. Een hele leuke bal. Hij speelt en gooit ermee, toch blijft het ei heel.

De heks weet van geen gekleurd ei.

Zij merkt wel dat haar hond is veranderd.

Het dier heeft opeens de vreemdste kleuren.

‘Zeg, heb jij soms kruimels van de tafel gelikt?’

Foei dat mocht jij niet! Nu zie jij wat ervan komt.

Voor hetzelfde geld was jij in een kikker veranderd en daar zijn hier ook tientallen van. Hoe krijg ik jou nu weer gewoon?’

HOOFDSTUK 2 DE BLAUWE HOND EN HET EI.

De hond is blij met zijn nieuwe kleur dat oplicht in de donkere avond. Hij kan veel langer buiten spelen.

Er zijn dieren die minder blij zijn omdat zij last hebben van het licht dat de hond uitstraalt.

Door het felle licht ziet de uil de veldmuis niet.
De vogel is erg bang voor het licht dat aldoor beweegt.
Daarom vliegt hij snel weg om in de verte te jagen.

De hond speelt tot in de vroege ochtenduren.
Hij merkt niet dat er vreemde mannen het erf oplopen.
Het zijn boeven die kippen willen stelen om op te peuzelen.

De heks is diep in slaap en haar kippen, geiten en schapen slapen ook.
Opeens fladderen en kakelen de kippen in de stal en de geiten mekkeren angstig.

Nu hoort de hond het wel, hij spitst zijn oren en gromt.
Hij hoort vreemde stemmen in de stal en wordt erg boos.
Er mogen geen vreemden op het erf. Hij zal ze weggagen.

Hij sluipt naar de stal en duwt met zijn neus de staldeur
ietsje open.

Zijn kop kijkt naar binnen al ziet hij niets in het donker.

De boeven zien hem wel.

Omdat de hond blauw schijnsel om zich heen heeft,
beginnen zij te kriesen: 'help een spook! Wegwezen hier!
Dan eten wij maar geen kip.'

De boeven kunnen maar één kant op.

Zij moeten langs het blauwe spook om naar buiten te
kunnen. Dat durven zij niet.

Omdat de hond blaft en de boeven gillen hebben die
de heks uit haar slaap gehaald.

Zij strompelt haar bed uit naar buiten.

'Wie is daar?' roept zij met haar krassende stem.

De mannen verstoppen zich snel tussen de geiten.

'Wr, wroef, wroef!' blaft de hond bij de ingang van de stal.

De heks kijkt ook in de stal.

Ook zij ziet niets omdat het daar donker is.

Daarom rent zij haar huis in om het toverboek en haar
zaklamp te halen.

Als zij terug is zijn de boeven er nog steeds.

Het licht van de zaklamp beschijnt alles in de stal.

In een glimp ziet zij een boef plat over de vloer tussen de
geiten schuiven. Zij beschijnt haar boek en krijst:

**“Tover, tover prikkellicht
Tover de boef om die tussen mijn geiten ligt.
Of hij nu wild is of juist mak.
Ik tover hem om in een jute zak.”**

De heks loopt tevreden naar huis terug.

O wee, er is een boef betoverd, hij veranderde in een jute zak. De andere boef kijkt er geschrokken naar.

Hij beeft en trilt, zo bang is hij. Wat kan er erger zijn dan een spook? Juist, een jute zak.

Zijn vriend is in een zak verandert en hij gelukkig niet.

'Ik, ik, ik ga langs het spook en hol snel we, weg!' stottert hij angstig.

Hij pakt de jute zak en rent naar de staldeur langs de blaffende hond naar buiten.

Hij rent gillend over de weides en de spookhond rent hem na.

De boef kijkt pas om als hij in het dorp is.

Dan is de spookhond nergens meer te bekennen.

De hond rent hem allang niet meer achterna.

Die zoekt zijn bal. Waar is de bal toch!

Daarnet lag die bij de stal.

Daarna nam hij de bal mee over de wei.

Tussen zijn geblaf door liet hij zijn bal telkens ergens vallen om die daarna weer op te halen.

De hond geeft het op, hij dreunt vermoeid naar zijn hondenbak.

HOOFDSTUK 3 RIETJE VINDT EEN PAASEI.

Als de dorpschool uit is besluiten Rietje, Bernard en Tina slootje te gaan springen.

Verderop is het grasland van boerin Nienke, het is goed te bereiken. De boerin vindt het niet erg als er kinderen over haar weides lopen om over de smalle slootjes te springen. Het is immers groot genoeg en er groeit alleen gras.

De kinderen hebben een hoop plezier en niemand valt in het water. Zij gillen van spanning en blijheid.

Rietje schreeuwt: 'hé, ik zie daar iets roze, ik ga kijken wat het is.' Zij springt als eerste over het slootje, zij ziet iets heel bijzonders.

'Jongens, een paasei! Ha, ha, er ligt hier een paasei!'

Bernard komt snel aanrennen, hij schreeuwt: 'laat liggen dat ei! Straks komt er een vogel terug!'

'Nee joh je kunt toch zo zien dat het een paasei is?' twijfelt Rietje.

'Joh gekkie, dat is een ei van een tropische vogel.

(tro pie se)

Waarschijnlijk was die de weg kwijt,' meent Bernard:
'het moet wel van een grote vogel zijn.

Het lijkt op een struisvogel- ei
maar die hebben zulke kleuren
niet. Tjonge je bent toch niet wijs
als je op zo'n grote wei een
paasei verstoppt.'

'Het kan toch? Iemand heeft hier
een paasei verstoppt en ik neem
ik 'm mee.'

'Nee joh, laat nou liggen,
misschien zit er een kuiken in,
dan gaat die dood!'

Rietje is eigenwijs en raapt het ei
toch op.

Bernard schrikt: 'kijk naar je
handen, het ei lekt!

Suffie, jij hebt dat ei gebroken!'

Rietje lacht: 'ha, ha, wat klets je
nou, er lekt niks.'

'Wat loopt er dan over jouw
handen en waarom kleurt

jouw trui dan oranje?'

Rietje kijkt verschrikt naar haar handen.

Omdat het paasei nog heel lijkt, is zij verbaast dat haar
handen steeds kleuriger worden zonder dat zij nat zijn.

'Ik ben geloof ik allergisch Bernard!' schrikt zij en laat het ei
per ongeluk uit haar handen vallen. **(al ler gies)**

Tina raapt het op en kijkt of het niet gebarsten is.

Bernard schreeuwt: 'Tina! Jouw handen verkleuren ook!'
Tina reageert: 'geeft dat ei af ofzo?'
Zij legt het ei voorzichtig in het gras.
Dan bespuugt zij haar handen en veegt die aan haar trui af.
'Het gaat er niet af Bernard!
O nee! Die verf gaat er nooit meer af!'

Rietje spuugt ook op haar handen en probeert die schoon te poetsen maar het lukt haar ook niet.
'Was jullie handen in de sloot, misschien lukt het dan.' zegt Bernard.
De twee meiden wassen hun handen wel een kwartier, toch gaat de verf er niet af.
'Mijn moeder heeft pas alle deuren geverfd,' weet Rietje: 'zij zal nog wel iets in huis hebben dat de verf eraf kan halen.'

Het paasei laten zij liggen en rennen snel naar Rietjes huis. Als Rietjes moeder hun vuile handen ziet zegt zij: 'loop mee er staat nog terpentijn in de schuur. Ik haal het wel van jullie handen.'
Zij wrijft en boent maar de kinderhanden blijven gekleurd.
'Was jullie handen maar met zeep dan gaat de vieze stank eraf. Die verf moet eraf slijten.'
'Ba, dat stomme ei!' moppert Rietje. 'Ik loop voor gek met die gekleurde handen en mijn kleding is ook al vies!'
Haar moeder moppert: 'je hebt helemaal geen schone kleding meer in je kast. Je hebt alles al aangehad en vandaag heeft de wasmachine het begeven. Waarom smijt jij altijd zoveel was in het washok! Ik word gek van jou. Dat verkleedt zich maar, het liefst duizend keer per dag! Net een modeshow. **(moode sjoo w)** Jij houdt dit nog maar even aan. Morgenmiddag kan ik weer wassen.'

HOOFDSTUK 4 ALLE KLEUREN VAN DE REGENBOOG.

Het is zeven uur als Tina's wekkertje afloopt.

Zij zucht: 'ik heb nog geen zin, ik sta straks wel op.'

Zij draait zich om en droomt verder.

Na een kwartier roept haar moeder: 'ben jij al uit bed Tina?

Schiet op meid!'

Tina staat mopperend op, zij loopt slaperig naar de badkamer.

'Ik ben nog moe en ik heb ook geen zin om mij te wassen.

Ben ik vuil? Nee toch?'

Zij wrijft door haar haren en kijkt in de spiegel.

'Ik slaap nog!' denkt zij geschrokken als zij haar kleurige gezicht ziet.

Zij springt snel haar bed in en nog geen tel later droomt zij weer.

'Tina?'

'Hè?

'Waarom ben jij nog niet uit je bed? Jij komt nog te laat op school!'

Tina's moeder rukt het dekbed van het bed af.

'Wat vreselijk, wat zie jij er vreselijk uit!' schreeuwt zij.

Tina schrikt wakker door het paniekerige geschreeuw van haar moeder.

'Wat is er! Ben ik ziek? Heb ik pikkels? Heb ik een kinderziekte? Welke?'

'Kind, jij hebt met jouw stiften op je gezicht getekend!

Ben jij gek geworden?'

Zij sleurt Tina haar bed uit en sleept haar mee naar de douche. **(does j)**

‘Hup ga eronder. Laat eerst die kleuren van jouw gezicht afweken!’

Tina’s moeder probeert de kleuren uit Tina’s haar te wassen en Tina tracht haar gezicht schoon te krijgen.

Het is hopeloos.

Haar haren worden niet meer blond en haar gezicht en zelfs haar lijf blijven gekleurd.

‘Jij moet maar zo naar school. Dan had jij maar niet op je lijf met je stiften moeten tekenen!’

Hoe oud ben jij eigenlijk! Twee nietwaar? Jij kan fluiten naar je zakgeld!’ schreeuwt haar moeder kwaad.

‘Ik ga zo echt niet naar school!’

‘Nou en of wel!’

‘Mama, u hebt een mailtje!’ schreeuwt Tina’s broertje Paul beneden.

‘Ik kom zo beneden Paul, ik moet wat kleren uitzoeken!’

Tina, jouw vader heeft een grijze pet met een klep die moet jij maar in de klas op. Ik geef wel een brief mee voor jouw juffrouw. Kom hier, ik maak jouw gezicht roze.

Ik heb nog schmink.’ **(s j mink)**

Tina moppert nu om haar varkens- roze gezicht.

Haar moeder smijt kleding op bed en rent de trap af naar de computer die in een nis van de gang staat.

Zij opent de mail van Rietjes moeder en leest het.

Als Tina de trap afkomt vraagt haar moeder: ‘wat hebben jullie gisteren gedaan? Waar zijn jullie geweest?’

Jouw vriendin heeft zich ook beklad.’

Tina begint over het ei te vertellen maar haar moeder wil daar niet naar luisteren.

In Rietjes huis is ook ruzie.

Haar moeder denkt ook dat zij met stiften op haar lijf heeft geknoeid. Zij is razend.

‘Als jij het zo leuk vindt om er zo bij te lopen, ga jij je gang maar!’ schreeuwt zij. ‘En nu naar school!’

Iedereen lacht om Rietje, zij vragen of het de nieuwste mode is om er als een regenboog uit te zien.

Alleen Tina zegt niets.

Die zit ineengedoken in de klas met de pet van haar vader op haar hoofd. Zij kijkt naar de grond omdat zij bang is dat iedereen haar varkens- roze gezicht zal zien.

‘Ik vind je zo wel mooi Rietje,’ zegt de juffrouw: ‘die kleuren staan je goed.’ Dan leest zij het briefje van Tina’s moeder en roept haar bij haar bureau. **(buuroo)** ‘Tina, laat mij eens goed naar je kijken? Waarom hebben jullie

dat gedaan! Zijn jullie stiften leeg?’

‘Het komt niet door de stiften juf,’ fluistert Tina: ‘het komt door een stom paasei. Mijn moeder gelooft mij niet.’

‘De juf lacht: ‘ha, ha, een paasei! Ik hoop voor jullie dat de kleuren snel zullen vervagen.

Ga vanavond maar een tijd in de badkuip liggen, dan weken de kleuren eraf.’

‘We hebben alleen een douche,’ fluistert Tina en zij zucht: ‘toch was het een paasei.’

HOOFDSTUK 5 NIENKE IS EEN TOVERHEKS.

Na schooltijd hebben de meisjes veel last van plagende school- genootjes.

Gelukkig komt Bernard te hulp zodat de plagende clubjes snel uiteen gaan.

‘Ik heb een plan,’ zegt hij: ‘we gaan naar Nienkes boerderij. We vragen of zij iets van dat paasei weet dat op haar grasland ligt.

Misschien heeft zij ook zulke eieren gevonden of heeft zij die daar zelf neergelegd.

Misschien weet zij iets van de verf op dat paasei.’

‘Ik mag niet naar die boerderij van mijn moeder,’ jammert Tina: ‘zij vindt Nienke op een heks lijken en heksen zijn vals.’

‘Ik ga wel mee,’ zegt Rietje: ‘maar ik moet eerst naar huis om het te vragen.’

‘Dan kom ik je zo ophalen, ik ga ook eerst naar huis.’

Bernard holt weg en Tina loopt naar haar moeder die in de tuin harkt en Rietje gaat ook naar binnen.

Na tien minuten belt Bernard bij Rietje aan.

‘Ga je nog mee of mag je niet.’

‘Ik heb het nog niet gevraagd maar ik ga toch mee.

Zullen wij aan Tina’s moeder vragen of Tina met ons mee mag?’

Bernard zegt: ‘best.’ Hij ziet Tina’s moeder in haar tuin werken, hij vraagt: ‘mag Tina mee naar boerin Nienke?’

‘Nee knul, liever niet. Mogen jullie wel?’

‘Ja hoor! We gaan vragen of zij iets van dat paasei weet.’

‘Hebben jullie het ook al over paaseieren?’

Hoe oud zijn jullie! Pas maar op voor die rare vrouw!’

‘Kom Rietje,’ zucht Bernard: ‘wij gaan wel samen.

Ik ben niet bang voor boerin Nienke, jij wel?’

‘Ach nee het zijn alleen maar praatjes.
Zij roddelen over boerin Nienke omdat zij haar haast nooit zien. Ik vind dat erg zielig voor haar.’

De twee rennen door de weide, zij springen over de slootjes totdat zij bij het erf zijn.

De hond blaft maar komt kwispelend dichterbij als hij de kinderen ziet.

Bernard verwondert zich: ‘moet je zien, dat beest is blauw!’
‘Ha, ha,’ lacht Rietje: ‘hij heeft zeker ook een paasei gevonden.’

Benieuwd of de boerin ook gekleurd is kloppen zij aan.
Boerin Nienke krast verbaast: ‘wat leuk, ik krijg kinder-
bezoek! Kom erin kinderen, lusten jullie geitenmelk?’

De kinderen nemen plaats op houten stoelen in de eetkamer.

Zij kijken verwondert naar de kip die over de tafel drentelt.

Terwijl Nienke vlug twee bekers met geitenmelk vult, krast zij: ‘ik heb jullie gisteren in de wei gezien.

Jullie sprongen over de slootjes. Hadden jullie plezier?

Er was toch nog een kind bij? Waarom is die er niet?’

‘Zij mocht niet mee mevrouw.’

‘Jammer, ik hou veel van kinderen. Ik heb er geen.

Jullie ouders weten toch wel dat jullie hier zijn?’

‘Ja mevrouw.’

‘Goedzo. Zeg, willen jullie straks mijn geitjes melken?’

‘Ik wil het eerst over iets anders hebben,’ begint Bernard:

‘mijn vriendinnen zijn verkleurd door een paasei dat wij op uw weiland vonden.’

‘Een ei dat kleuren afgeeft? Waar is dat ei!

Lag dat ei op mijn weiland?’

Een ei dat er voor zorgt dat je op de regenboog gaat lijken?
En is dat een paasei? ...Paasei?
Ik doe niks aan Pasen, laat staan aan paaseieren.
Iemand anders zal daar paaseieren verstopt hebben.
Nu moeten jullie mij toch eens vertellen hoe het komt dat je
hele lijf onder de verf zit als je een geveerd ei aanraakt.
Nee dat kan niet. Zoiets bestaat niet.
Laat mij je eens bekijken?’

Zij pakt een doekje en wrijft over Rietjes arm.
‘Dit is geen waterverf,’ merkt zij op: ‘ik heb verfverdunner in
huis. Daarmee kan het van jouw huid af.’
‘Dat is al geprobeerd, mevrouw.’
‘Misschien niet goed gewreven. Mag ik het proberen?’
De boerin poetst en poetst maar de verf gaat er niet af.
‘Ik kan nog iets proberen, het doet geen pijn hoor.’
‘Goed.’ zucht Rietje.
‘Ik moet even naar het keukentje daar staat een goedje dat
ik over jouw arm zal strijken.
Komen jullie maar mee, drink straks jullie melk.’

De kinderen lopen mee naar een miezerig klein keukentje.
Nienke pakt een potje uit het kastje en smeert crème
(krem) over Rietjes arm.
Meteen kleurt haar huid helderder dan voorheen al lijkt zij
nog steeds op de regenboog.
Opeens schreeuwt Nienke kwaad: **‘toverkracht! Als ik dat
niet dacht!’**
Bernard kijkt verbaasd naar Nienke hij denkt: ‘de boerin
gelooft toch niet in sprookjes? Is ze soms gek?’
Nienke schrikt: ‘lagen die paaseieren op mijn weiland?’
Zij wordt erg boos en krijst: **‘iemand heeft betoverde
eieren in mijn wei gelegd. Waarom doet iemand dat!
Ze willen mij niet hier, zij willen dat ik verhuis!’**

HOOFDSTUK 6 HET BETOVERDE PAASEI.

Nienke loopt mee naar de weide waar de kinderen het ei ontdekten.

Het ei ligt op dezelfde plaats als waar Tina het had neergelegd. Het is nog heel.

‘Wat een mooi groot ei!’ krast Nienke.

‘Is dat een paasei? Of is die soms van een grote vogel?’

Welke vogel legt nou zulke grote eieren?

Leven hier dan grote vogels die zulke grote eieren leggen?

Hoe dan ook, dit ei is betoverd, het moet mee.

Draag jij het maar kind, jij bent toch al verkleurd.’

Rietje draagt gehoorzaam het ei naar het erf.

Zodra de hond zijn bal ziet springt hij tegen Rietje op.

Hij blaft omdat hij ermee wil spelen.

‘O kinderen, nu snap ik het ineens,’ krast Nienke verrast:

‘dat ei is van mijn eigen kip!’

Ik trachtte haar te betoveren, dat lukte niet.

Ik heb per ongeluk haar ei betoverd!

Vandaar dat mijn hond gekleurd is! Dat beest denkt dat het een bal is. Hij heeft ermee gespeeld.

En dat komt allemaal door mijn tover- spreuk.

Mijn hond ging met het ei een boef achterna.

Ik had die man nog wel betoverd! Ik dacht dat hij in een jute zak zou veranderen, maar dat gebeurde niet.

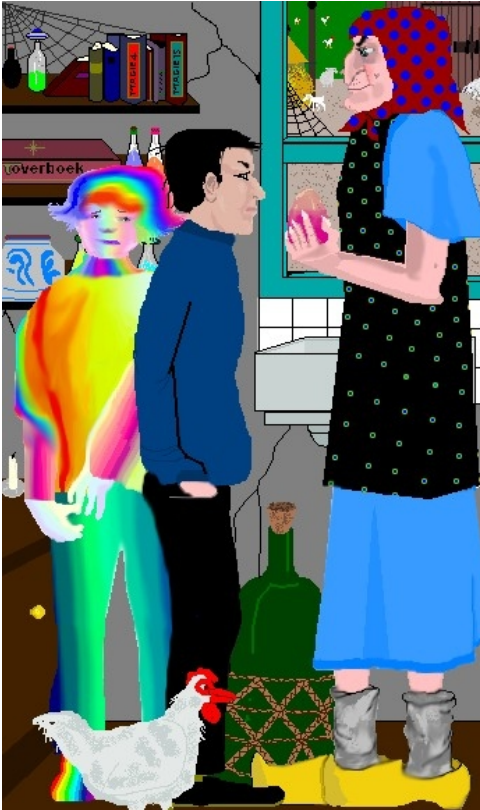
Ik kan niet al te best toveren.

Alle heksen, nou snap ik het! Daarom lag dat ei in de wei!’

Zij wijst naar haar huis. ‘Kom mee, ik laat jullie een geheim hoekje van mijn huis zien.’

Zij loopt haar huisje in en krast: ‘daar is het, daar staan al mijn toverspullen.’

Jullie hoeven niet bang te zijn, ik maak alles ongedaan.
Ik kan niet beloven dat jouw kleuren verdwijnen meisje.
Ik ben geen kei in toverkunsten, ik ben een snertheks die slecht tovert!

Zij legt een dik boek op het kastje: 'jongen jij moet mij helpen. Zoek spreuken op met de woorden **“ongedaan of verdwijnen.”** Jij hebt scherpere ogen dan ik.

Bernard bladert vliegensvlug door het boek en ziet wel drie maal het woord **“ongedaan”** staan. 'Goedzo jongen!' roept Nienke blij. Geef dat ei maar aan mij meisje!

De toverheks pakt meteen een flesje met een geel poedertje en

gooit dat over het ei terwijl zij mompelt:

“Hier pak aan!

Dat maakt de toverkracht ongedaan!”

Het ei krimpt langzaam en verliest daarmee ook zijn kleuren.

Rietje huilt opeens: 'en ik nou? Ik kan toch zo niet blijven? Ik wil ook gewoon worden.'

‘Geduld kind. Je moet weten dat de mensen uit jullie dorp een hekel aan mij hebben. Dus hier mijn plan. Ik strooi straks dat poedertje over jou uit, dan slijten de kleuren er binnen een week af. Dan komen hier geen boze ouders.’
Rietje jammert opgewonden: ‘ik wil geen week voor gek lopen hoor! Ik wil nu van die kleuren af. Mijn vriendin Tina is ook verkleurd. Zij mag hier niet komen. Blijft zij nu voor altijd gekleurd? Ik vind haar zielig!’

‘Jij hebt gelijk kind, ik geef tover- stuifsel mee. Dat is veel fijner dan dit poedertje. Het stuift veel beter. Wie van jullie kan goed versjes onthouden?’
‘Ik niet.’ zucht Rietje.
‘En jij jongen, kun jij dat wel? Want één van jullie moet de toverspreuk opzeggen.’
‘Ik doe het wel mevrouw,’ zegt Bernard: ‘leert u mij maar die toverspreuk.’
‘Ha, ha dan word jij een echte heks jongen!’

Zij legt het toverboek op Bernard’s schoot.
‘Bladzijde honderd, lees voor. Neem de tijd zodat je het goed onthoudt.’

Bernard bladert tot bladzij honderd en leest vele malen:

**“Stuivend stof van toverstuifsel,
spinnenkoppen en slangenkruid
Kikkerdril en slakkenhuid
Gemengd met spuug van everzwijnen
Laat de kleuren traag verdwijnen.”**

‘Waarom moet de spreuk met het stuifsel langer zijn dan die met de gele poeder? Ik vind deze spreuk moeilijker.’

‘Tja,’ twijfelt Nienke: ‘kun jij het wel onthouden?’
‘Ik denk het wel.’ prakkiseert Bernard.
‘Weet jij het zeker? Anders zul je nog eens raar opkijken.’
‘Ja, ja, ik onthoud het wel.’
‘Goed zo jongen, jij krijgt het stuifsel mee.’

Bernard pakt het flesje aan.

Nienke wijst naar het flesje: ‘ben jij er voorzichtig mee?’
Bestrooi Tina alsof je zout over je eten strooit en zeg meteen de spreuk op.

Binnen drie dagen zijn de toverkleuren verdwenen.

Ik zal dit meisje wel helpen, kom hier kind!’

Zij neemt Rietje mee naar buiten en strooit het gele poeder over haar uit.

**“Hier pak aan!
Dat maakt de toverkracht ongedaan.
Niet onmiddellijk, maar wat traag,
verdwijnt binnen drie dagen de kleurenlaag!”**

Nu de hond, waar is hij? Ach die komt straks wel eten halen dan bepoeder ik hem wel.’

Rietje jammert: ‘ik ben nog steeds gekleurd, helpt dit wel?’

‘Geduld kind, ik wil dat die kleuren langzaam verdwijnen, anders krijg ik narigheid met de mensen hier.

Je weet toch dat zij een hekel aan mij hebben?

Zeg tegen niemand dat ik een heks ben, beloven jullie dat?

Voor jullie ben ik boerin Nienke.

Ik wil hier graag blijven wonen, snappen jullie?

Ga gauw naar huis en strooi dat stuifsel vandaag nog over Tina anders vergeet je de spreuk.

Komen jullie een keertje langs om de geiten te melken?

Dat zou ik erg leuk vinden. Tot ziens hè kinderen!’

Zij zwaait naar de kinderen en roept: ‘weet je de spreuk nog? Laat het flesje stuifsel niet vallen, da- ag!’

HOOFDSTUK 7 BERNARD VERGEET DE TOVERSPREUK.

De kinderen rennen over het weiland naar Tina's huis en bellen daar aan.

'Mag Tina nog buiten spelen?' vragen zij.

'Liever niet,' zegt haar moeder: 'het is al laat. Goed, een half uurtje.'

Tina is blij dat zij nog naar buiten mag en vraagt meteen hoe het bij boerin Nienke was.

'Je zult het niet geloven Tina, boerin Nienke is een toverheks. Zij kan echt toveren en zij heeft ook toverboeken. Ik heb toverstrooisel meegekregen en een tovertruc geleerd. Oef wat ben ik zenuwachtig!

Kom, ga hier staan dan strooi ik het meteen over jou heen.

Hij begint:

“Tina sta stil!

**Strooisel van slangenvel en spinnenkop, kikkerbil,
slakkenhuid laat de kleuren, uh
Strooisel van stof en van toverstuifmeel, spinnenkop en
slangenkruid, uh slakkenkruid!
Met het spuug van everzwijnen.
Laat de kleuren, eh hoe was het ook alweer?
O man, wat kwam er dan?
O help, wat moeten we doen.
Er gebeurt wat, Tina is gifgroen!
Het moet opnieuw, ik weet het niet meer.
O Tina ik heb alles verprutst!”**

'Tina?

Tina zeg eens wat? O Rietje, Tina beweegt niet meer en het toverpoeder is bijna op.

Zij is stokstijf als een vlaggenmast.

Wat moeten wij doen!

‘Weet ik veel, straks moet zij weer naar huis. Laten wij haar naar onze schuur slepen dan moet jij Nienke gaan halen!’

Met veel moeite slepen zij Tina naar de schuur aan de overkant.

Rietje zegt: ‘ik blijf wel bij haar, Ga jij Nienke gauw halen en doe de schuurdeur dicht!’

Bernard sluit de schuurdeur.

Na een uur schreeuwt Tina’s moeder: ‘Tina binnenkomen!’

Rietje jammert: ‘ik hoop niet dat we hier ontdekt worden.

Waar blijft Bernard toch!

Wat duurt het toch lang!’

Zij bijt op haar nog gekleurde regenboog nagels.

Pas na een uur komt Bernard de schuur in.

‘Ik heb haar meegebracht.’ zegt hij.

Nienke gniffelt zacht: ‘ha, ha, ik had al eerder moeten meegaan.’

Zij strooit het toverstuifsel over Tina.

‘Goed ik begin:

**“Stuifend stof van toverstuifsel,
spinnenkoppen en slangenkruid.
Kikkerdril en slakkenhuid.
Gemengd met spuug van everzwijnen.
Laat de kleuren nu verdwijnen.”**

Omdat Tina nog steeds niet beweegt gooit zij een toverpoeder over haar heen.

**“Hier pak aan
dat maakt de toverkracht ongedaan.”**

Tina beweegt weer, zij kijkt verwondert naar haar handen die er nu heel normaal uitzien.

‘Ik heb ook poeder voor jou bij mij Rietje,’ zegt Nienke: ‘ga rustig staan dan strooi ik het over je uit.’

**“Hier pak aan,
dat maakt de toverkracht ongedaan.”**

Rietje is blij dat zij er weer normaal uitziet, zij zucht: ‘ik dacht dat u de kleuren langzaam wilde laten verdwijnen.’ ‘Ik vind het beter zo.’ meent Nienke.

Als zij de schuur uitstappen gaat de voordeur van Tina’s huis open.

Haar vader komt naar buiten.

Hij ziet Nienke met de kinderen aan de overkant staan.

Hij kijkt Nienke vragend aan en moppert: ‘ik wilde net gaan kijken waar Tina uithing!’

‘Ze waren bij mij meneer,’ jukt Nienke: ‘zij hebben mij geholpen de geiten te melken.

Ik heb ze thuisgebracht omdat het al een beetje donker is.

Mogen zij mij nog een keertje helpen?’

Tina’s vader schreeuwt: **‘onze kinderen mochten niet naar uw erf! Dat hadden wij hen verboden!**

Niemand hier wil iets met u te maken hebben!

U hoort hier niet! U bent anders!’

Nienke schrikt.

Zij zegt de kinderen gedag en slentert verdrietig weg.

Tina's vader snauwt tegen de kinderen: 'ik zal jullie thuisbrengen. Wat moesten jullie bij die heks!
Wij willen niet dat jullie daar komen!
Ga jij naar boven Tina.
Morgen is er weer school en het is nu echt wel bedtijd!'

De volgende ochtend is Bernard vroeg wakker.
Hij besluit vroeg naar school te gaan om nog op de speelplaats te kunnen spelen.
Op het schoolplein voelt hij in zijn broekzak, daar moet nog een krijtje inzitten.
Tot zijn verbazing ontdekt hij het flesje.
Er zit nog een klein beetje toverstuifsel in.
Hij kijkt rond wat hij kan betoveren.
'Mijn rugtas,' denkt hij: 'zou het genoeg zijn?'
Hij strooit de rest van het toverstuifsel over zijn tas.
Hij weet ineens weer hoe hij de toverspreuk moet opzeggen.

**Stuifend stof van toverstuifsel,
spinnenkoppen en slangenkruid,
kikkerdril en slakkenhuid
gemengd met spuug van everzwijnen
laat snel toverkleuren op mijn tas verschijnen.'**

Zijn rugtas neemt onmiddellijk de regenboog- kleuren aan.
'Ik ben een heks.' gniffelt Bernard blij.

Niemand kan de pret nog delen.
Maar als het schoolplein vol kinderen stroomt, laat hij aan iedereen zijn tas zien.

Hij gaat zijn klas in. Iedereen moet gaan zitten.
'Jullie krijgen vandaag een rekentoets.
Daarvoor moesten jullie thuis oefenen.'

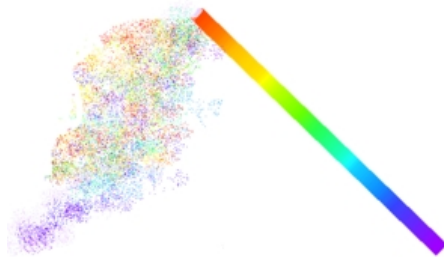
Mag ik jullie reken- opdrachten?' vraagt de juf.
Bernard haalt zijn reken- opdrachten uit zijn tas.
Zijn sommen zijn niet meer te lezen, al zijn huiswerk is fel
gekleurd. Het lijkt op regenboog papier.

Zijn juf wordt boos.
'Jij vind kleuren dus leuker dan rekenen?' zegt ze.
'Voor straf krijg jij een dubbele portie huiswerk mee!
Dat regenboog gedoe is wel een rage hè? **(zeg raasje)**
Ik wil geen regenboog rommel in mijn klas!

Alle klas- genootjes giechelen.

Als de schooldag erop zit krijgen de kinderen thuis
nogmaals te horen dat zij niet naar boerin Nienke's erf
mogen gaan. Zij mogen daar nooit meer naartoe.

Er rennen nooit meer kinderen over haar weiland en
niemand springt nog over de smalle slootjes.
Daarom wil boerin Nienke nooit meer toveren.
Zij gooit al haar toverspullen weg en verhuist met al haar
dieren naar een
onbekende plaats.

En Bernard?
Die is stiekem naar
Nienkes verlaten boerderij
gegaan en heeft alle
toverspullen weten te
redden. Hij kan al een

beetje toveren, hij is de nieuwe heks in het dorp.
Stt, niemand weet het nog!

EINDE.